

La crisi i la por

Dij, 3/11/2011 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

Un dels aspectes particulars i específics d'aquesta crisi, econòmica, social i política que estem vivint és la incertesa i, com a conseqüència, una certa por instal·lada en els nostres entorns. Por quan un familiar o amic es troba a l'atur, o quan tenim por en trobar-nos sense feina. Ens quedem paralyzats. Si treballem, i ens guanyem raonablement la vida, decidim no gastar per si fos cas. Espantats per les retallades que cada dia els mitjans anuncien, ens preguntem si el sistema de pensions públiques i seguretat social aguantarà en el futur. Cada dia veiem, sorpresos, les caigudes i pujades de les borses, els acords in extremis de cimeres europees que després es desfan inexplicablement, de bancs que semblen molt sòlids i que després descobrim assentats en pilars de fang, líders estel·lars enfonsats en poques setmanes, notícies a les xarxes electròniques que després es confirmen comers rumors sense cap base. Un dia els mitjans ens diuen que mig Europa es troba a la deriva, un altre que el vell continent es troba sota la pressió dels nous poders emergents que voldrien passar-nos factura del nostre passat colonial, que la petita Grècia pot enfonsar la mateixa Unió Europea! Poques vegades ens expliquen que l'estalvi familiar ha pujat com mai en els darrers anys, que les exportacions estan augmentant. Les bones notícies queden arraconades, esmicolades en una mar de presagis fatídics.

Si us plau, una mica de sentit comú! Estem vivint una de les crisis cícliques de l'economia, estem vivint, també, la manca d'austeritat personal i col·lectiva després de masses anys de bonança i d'economia especulativa, de manca rigor en els comptes públics. Ens trobem, també, davant de la manca de lideratge polític i, permeteu-me, de lideratge moral.

Dominats per una ingent informació immediata, quasi sempre negativa i sensacionalista, la gran majoria de la població viu amb desconcert i preocupació la situació que vivim. Desconcert i preocupació que es converteix en por. Com la memòria és un bé escàs ens oblidem la crisi i l'atur dels anys 90, la crisi dels 80 i el Pactes de la Moncloa, la crisi petrolera dels 70, l'autarquia i misèria dels 50. La desfeta sagnant dels 40.

Probablement, els més grans han viscut masses crisis per viure'n un altre. Pels que ara tenim 50 anys i, els més joves, tot ha estat potser massa fàcil. Ens cal menys por, més fermesa, més treball, menys demagogia fàcil i més cultura de l'esforç i de la comunitat. Ens cal deixar un cert individualisme utilitarista que ha impregnat la nostra cultura i societat. Vencerem la por, i sortirem de la crisi, si com país som capaços de vertebrar una solidaritat i una empena col·lectiva.